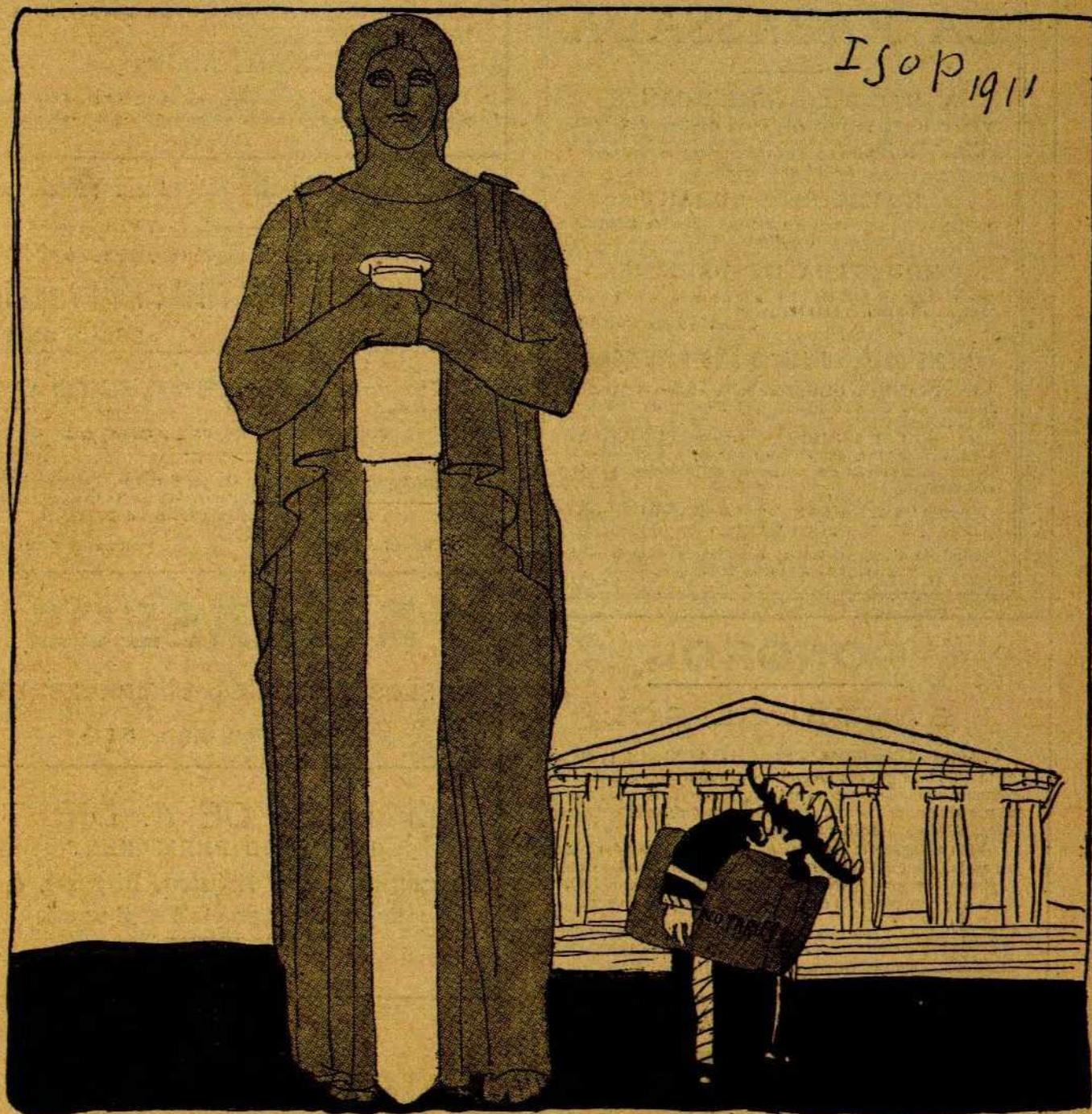

EL PAPÍR

En Canalejas:—Me pensava que ja era colgada y morta aquesta maleida Catalunya.

GRAN EDEN CONCERT

Musio-Hall de primer ordre
Centre de la millor societat internacional

El nou escenari instal·lat en la Gran Terrassa es una innovació modernista y una idea genial de l'Empresa que vol que l'aristocràtica concurrència no tingui els inconvenients de l'estiu

40 BELLÍSSIMES ARTISTES

Oada setmana nous debuts

ENTRADA LLIURE

RESTAURANT DE 1.er ORDRE

Servei a la gran carta

Després del Concert gran ball en el hermós foyer

LA RABASSADA

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alleya Bowling, Cake Walk, Casa Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rissa, Pasejos y **MUSIO-HALL**.—Entrada: 0'60 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Cuina de Primera.—Chef de Paris.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANES

Selectes concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menjador.
Cuberts a 5 ptes. Preu fixco.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.º **TRANVIA DIRECTE** desde cualesvol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gracia y de la Diputació.

2.º **SERVEI COMBINAT** amb el **FUNICULAR DEL TIBIDABO**, ont els automòbils de la Societat la Rabassada prenen els viatjers pera portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR-RESTAURANT DE LUXE
JOCS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Il·luminació general de la montanya amb llums de bengala.

GONOROL

SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albumina*, *Incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts**, núm. 606 (cantonada a Balmes). **BARCELONA**

ALCAZAR ESPANOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies, tarde a les 3.—Nit a les 9.—Troupe de varietés.—Sarsueletes còmic-suggestives.—Nou Cine perfeccionat Pel·lucles de la casa **Pathé Frères**.

Exitha colossal de la sarsuela burlesca:

EL TRIUNFO DE LA BELLEZA

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Musio-Hall de Moda: Hermós foyer desde el qual es domina l'espectacle: Grans balls després de la funció

A COPS DE PUNY

se disputen les localitats en la taquilla els admiradors de l'indiscutible reina del couplet

Raquel Meller

Per ella no hi ha competència possible. Això ho demostra el públic que totes les nits omple el teatre de gom a gom per aplaudirla.

PETIT MOULIN ROUGE : Music-Hall

Tots els dies troupe nombrosa de Varietés y

sarsueles còmiques, suggestives : Exit de la

Angelita Ero : Gentil Friné : Ideal Amparito

ENTRADA LLIURE

BUTACA GRATIS

EL CANTÁBRIC

CARRER DE SANTA AGNA, 24

Degustació y Venda de Ostras, Percebes, Cupinyes. Dàtils
Peus-de-Cabrit, Tallerines, Crancs de
riu y de mar vius y cuits, Anguilles fines de Bilbao, etc.

OVERT DIA Y NIT

SERVEI A DOMICILI

A PLASSOS

MOBLES. SILLERIES. LAMPARES. ETC.

Sant Pau, núm. 54

MOBLES DE A. DIRAT

EXPOSICIÓ PERMANENT

Dormitoris, Salons, Menjadors, Despatxos, & &

Especialitat en els d'estil anglés

Mondizábal, 28 y 30 y Sant Pau, 50, 52, 54

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINARIES

APLICACIÓ INTRAVENOSA

606

18 COMPTE ASSALT 18

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ, Palau, 38

Hores de 11 a 1 y de 6 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPAÑA, trimestre Ptas. 2

ESTRANGER 3

Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's tornen els originals.

Un triomf de "La Vida Austera"

NA senyora que porta'l dols nom de Maria, s'establí convenientment a sobre d'El Poble, posant més llits que taules y més otomanes que cadires de fusta, convensuda de que aquell poeta que va dir que «pera batalles d'amor, camp de plomes» sabia molt bé lo que's deia, tant com a poeta, com a director d'escena que hauria pogut esser d'una casa que'n diuen de tracte, en termes fins, y de cites en el llenguatge corrent y just.

La casa de la senyora Maria era una d'aquestes cases. A totes hores pujaben y baixaben per l'escala d'El Poble dones garboses que deixaben un fort rastre de polvos, de polvos cars, porque la senyora Maria tenia un aranzel de tarifes forsa cares, pera lo que es llei y costum en aquesta terra. Al principi en Pere Corominas no ho volia creure que sobre la vida austera, s'hagués posat la vida «airada» y als redactors que li deien: «Corominas, ja sab que adalt hi ha una casa de cites», els hi responia: «Mentida; això son coses que fan corre els de La Veu». Però un dia'ls redactors li varen presentar la prova: «Miri, Corominas, lo que hi ha en el sostre». El sostre estava tacat. «Y de què es això?»—digué en Corominas. «Goteres»—respongueren a chor els redactors.

Mentres la redacció d'El Poble s'entretenia a cantar allò de

Senyora Maria baixim un tinter

que tinc una ploma que m'escriu molt bé...

en Corominas comensà a predicar austeritat a l'amo de la casa y tant bé ho feu, que la senyora Maria ha tingut de buscar un altre pis, deixant avans tarjeta als redactors d'El Poble per si volien faltar a l'austeritat.

Però si a sobre d'El Poble hi havia un altar dedicat a Venus, a sota hi tenia un aparador aixecat a Bacus. Rès, que a la redacció d'El Poble no li faltava més que una casa d'empenyos. Doncs, després de anarsen la senyora Maria, la taberna també ha plegat. La Vida Austera, torna imperar en aquella casa. Ni dones, ni vi.

Emperò l'Oliva Brigman, que fa un parell de mesos que deixà d'esser redactor d'El Poble y que com es sabut, es un dels més conseqüents aimadors del vi de la terra y del de fora de la terra, no creu que sigui per influencia de La Vida Austera el que hagin plegat la senyora Maria y el taberner. Ell, de la senyora Maria, no'n diu rès, però del taberner sí:

—Mirin, fóra jo d'El Poble, desseguida ha tingut de plegar la taberna.

Academia d'Higiene de Catalunya

Reglamentació de la prostitució

Els savis doctors catalans, Anguera de Sojo, Umberto, Verdarau y Vellvé, han presentat a l'Academia d'Higiene, unes bases per reglamentar a les papellones del amor, forsa elogiabiles. Nosaltres les apoiem y fins, qui sab, Mare de Deu!, pot ser, enviarem algunes esmenes que poden esser aprofitables.

Les bases, qu'han presentat els doctors avans nomenats, son precedides per una memoria importantissima, baix el punt de vista eruditiu. Erudició, es conseqüencia de curiositat y ara diguemnos, amics llegidors, si no resulta forsa curiós, les ordenances que va dictar contra les meuques el rei Joan I. Deien aixís, segons els doctors: *Quedan expulsados del reino los que tengan amigas en los burdeles*. Ja ho veuen, un monarca, que no volia ni queridos, ni *maquereaux*. Per lo segon, d'acort amb el rei, però per lo primer, forem innumerables els barcelonins que de viure en aquella data (1389) hauriem proclamat la república. També'ns diuen, qu'aquelles ordenances, deien: *Se prohíbe el uso de armas en las posadas de las mujeres pecadoras*. A quina mena d'armes se referien?.. Y la dona qu'era de armes tomar, com s'ho arreglava?...

Els senyors de la ponencia, presenten la següent base, referent a les condicions que té de reunir la cambra destinada a sacrificar a Venus. Es forsa curiós: *El ajuar higiénico de una habitación, se compondrá de 1 bock con cánula, 1 bidet, soluciones antisépticas, jabón, lavabo y agua abundante*.

Nosaltres presentem una esmena, afegint que's substitueixi el piano de la casa per una taula d'operacions, y la *segunda ama* per un practicant de farmacia. Ah!, y el titol de la casa, podria dir: *Clínica quirúrgica prostitucional*, del doctor... tal, tal y tal.

Ara els hi presentarem un articulat del capítol de *Deberes de la pupila*, que no té desperdici: *La pupila tendrá derecho a un descanso semanal de 8 horas, además de las 8 horas establecidas, cuyo tiempo invertirá en la forma que la plazca*. No la troben deliciosa, aquesta darrera aclaració?... Naturalment que'ls doctors volien escriure en serio, però els ha sortit un xisto, que ben bé l'Arniches voldria per ell.

En copiarem un de proibitiu: *Se prohíbe terminantemente que habite en las casas de citas, ninguna menor, a excepción de los hijos de la dueña, menores de cuatro años*. Esmena agregativa nostra: «que no quedan a disposición del público». Y finim, alabant als higienistes amb aquelles ideals paraules del gran filosof Fola Igúrbide: *¡Salud y elevación de espíritu!* Ah!, y una mica de sintaxis al escriure, senyors doctors, que Medicina y Gramática no estan renyides!...

DE LA VIDA ALEGRE

Al comensar aquestes ratlles, el qui avui les escriu, amb l'intenció més formal d'ocuparse primera y principalment de la Srta. Encarnacion (a) La Malagueñita, no pot menys de fixarse en el títol d'aquesta

La Malagueñita

secció, recordar que ja fa molts dies se trova cabells de plata, y exclamar *vida alegre* y... no *muerte*, però vaja, si la vida que are fem no es la mort, es una cosa molt differenta de la que feiem quan coneixerem a la Encarna y quan encare no havia caigut ni un borrell de neu a sobre de nostra testa.

Va morir no sé de quina mort, aquell café cantant del carrer de l'Alba (avui Este) desapareixent amb ell lo únic que quedava, amb a càl Macià, d'aquella passa de flamenquisme que arborà

a Barcelona avans, durant fins poc després de la Exposició Universal. Jo ho he sentit contar a la tia de la Curra (Paca Romero, la Morita, com vulguin) y amb els seus anys y tot m'havia fet extremir d'entusiasme amb l'explicació de les victories d'aquell quadro flamenc de l'Eden, sobre els representants de totes les potencies estrangeres.

Molt be, doncs en aquell cafeti que s'en deia la Giralda, es aont varem conèixer a la Encarna, an en Faico y a un *cantaor* que no recordo com se deia, però que ho cantava tot molt malament amb l'única excepció de les *cartageneras*—a presiri sempre s'hi apren. La Curra també hi formava en el quadro, però a n'aquesta ja la coneixia del carrer de les Eures, com a n'alguna altre que are's passeja pels sa-

lons de l'Eden y que aleshores era una mona pelada y magre.

En aquell café que estava dedicat al art clàssic, se ballava amb *bata* y creguin, senyors, que donava gust veure a la avui senyoreta Encarnació, y aleshores Encarna, ballar acompanyada per el mai prou ponderat Lara, els balls més castissos de tota l'Andalusia.

Perque's fassin càrrec del mèrit de les balladores d'aquella casa, no més direm que la major part del seu públic, en la classe tarregada, el formaven els gitanos de Sans y lo Creu Cuberta que s'havien dividit en dos bandos, el de la Encarna y el de la Curra; en Lara y el Faico eren generalment admirats.

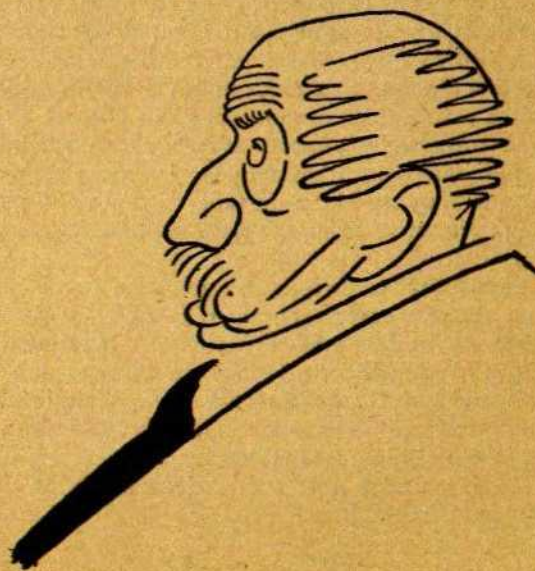
Que si ho eren? que ho diguin en Rusiñol, y en Violette, y l'Utrillo, y en Jordà, y l'snob Riera y tants altres que compareixien a la casa; fins en Rodin va humiliarse davant el Faico de peus de goma y cames de bronzo.

Tornant a la Encarna, direm que de la Giralda, passà a la Gran Peña aont deixà la *bata* pera vestirse de torero tal com va encara avui.

Després no la hem seguida, però ara al retrovar-nosla en les taules de l'Eden no podem menys de transformar per una setmana la Vida alegre en Vida melangiosa, melangiosa pels recorts de coses, que ja passaren, pels cabells blancs que brillen en nostre cap y sobre tot per la envejeta de vèurela a n'ella tan rica y plena de salut y de bellesa.

Donant com donem el seu retrato no podem deixar de posarhi ensemps el del seu més fervent admirador. El nom no's diu, però ja'l coneixeràn prou.

ARTURO.

Un parroquí

El Calendari de l'any nou

'acosta aquell sacrossant dia, en que vindrà al món el Calendari del PAPITU. Els que cada setmana ens llegeixen y no poden satisfer el seu golafre desitj d'empaïssar el PAPITU, que's preparin, perquè al menys una vegada l'any podran quedar satisfets y passar tot un dia, ¡tot un dia! llegint pels colzes.

Y creguin, com hi ha món, que amb el Calendari que preparem n'hi haurà per llogarhi cadires.

Comensarà amb una estupenda portxada, en la que no hi haurà més que mirar, y aont amb lletres bastant grans s'hi llegirà:

II CALENDARI DEL PAPITU

HORÓSCOP BARCELONÍ

ANY 1912

El Calendari, serà reivindicatiu. Potser molts, de moment, no atinaràn en lo que vol dir calendari reivindicatiu. Ens explicarem com cal. Calendari reivindicatiu vol dir, si be's mira, un Calendari que reivindicarà.

Doncs be, els reivindicats seràn els sants, que per motius que are no esbrinarem, han anat quedant a recó y no solsament ningú en parla, sino que molts cristians ni saben que al món siguin.

No's tracta de Sant Patatum, ni de Sant Patatam, sino de sants autèntics: tant sants com els altres y tant dignes de consideració com els que més.

No avensem cap nom ni donem cap mostra perquè el calendari els publicarà a dotzenes y els nostres llegidors tindran ocasió d'apreciar la raresa y extranyesa dels seus noms tots ells, amb respecte sigui dit, de lo més estafalari que corre.

Impossible es trobar noms més estranys ni més estafalaris que'ls que figuraràn en el nostre santoral. Rès de Josep, Joan y ases. Rès de Paus, Peres y Berengueres. Rès de Lluïsos, Maries y altres noms d'ús corrent. Prou Emilies, Matildes y demés que are no cal anomenar. Els noms que publicarem seràn lo més nou y impensat que imaginar-se's pugui.

Lo que podem assegurar també, es la seva autenticitat. Cap dels noms que publicarem serà invenció de la casa; la més rigorosa copia dels calendaris publicats amb llicència, serà la nostra única gufa. Preparintse doncs a llegir els noms més estranys!

Aquesta reivindicació per sí sola recomanaria el Calendari, però, ben poca cosa es al costat de lo que anirem anunciant. Figúrintse que publicarem seguidament, un Horòscop, y un Horòscop barceloní. Allí tot fill de la ciutat dels comtes, antics y corrents, podrà llegir la seva planeta y trovarà especificat tot lo que li succeirà del dia de la publicació del Calendari endavant. La planeta del home, l'estrella particular,

l'avenir plè de misteri, serà la cosa més clara y precisada del món. Allí, senyors y senyores hi trovaràn especificat lo que a tots tan ens preocupa, y cap barceloní se n'haurà d'anar al llit sense saber lo que li succeirà l'endemà, si Deu vol.

No cal dir que amb l'Horòscop n'hi haurà prou per farnos Barcelona nostra, però, no, això nosaltres no ho farem. Ens agrada guanyar el cor del públic d'una manera noble y esplèndida.

Dibuixos del gran Lata, del dibuixant quines obres se disputen els compradors del PAPITU. Ell, amb les seves figures per tants conceptes distingides, vestides més que a l'última moda: senyores de gran etiqueta, senyores escotades, nenes luxoses, etc., etc., ornamentaràn la nostra publicació.

Caricatures dels principals personatges barcelonins y de les principales personatges barcelonines entre les que destacarà la de la gran Pilar Pamies, advocada de les noies escullides que venen del extranger y consignades a les primeres fortunes de Barcelona.

La caricatura es deguda a un dibuixant completament desconegut del públic quins mèrits llsenem als quatre vents.

Serà per demés enumerar les firmes dels artistes que figuraràn al Calendari. No cal dir que'ls millors de la casa hi faràn el seu paper, però cal afegir que hi faràn el seu debut dibuixants nous que seràn una veritable sorpresa pel nostre públic.

En quant al text, hem de callar. El text, som nosaltres mateixos els qui'l fem y no estaria bé que'ns alabessim, no més podem dir que ho farem tot per correspondre al favor del públic que tant ens encoratja en la nostra tasca.

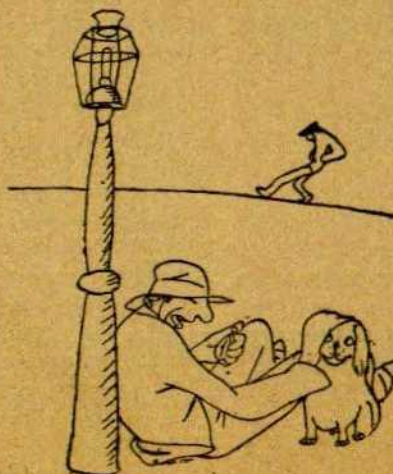
Lo que no cal dir, es que a les nostres planes hi sortirà tot Barcelona. Rics y pobres. Virtuts y no virtuts, teatre y café, comers y industria, solters y casats, blancs y negres, guapos y lletjos, y tot lo que no hem d'anomenar, perquè es de la nostra incumbència.

Relliscada

El Diluvio del dia 21 del corrent, publicava, un telegrama de Saragossa en que deia: La policia ha SUSPENDIDO una partida de ladrones.

No hi ha rès que dir. Es una bona manera d'anar contra les partides de lladres, sobre tot si se les sospen d'empleo y sueldo, com als encarregats de perseguirlos.

El borratxo:—T'has d'esperar, quisso, pera
morzar, e: cara no he vomitat.

ELS NOUS BARRETS

—Per anar a missa d'onze ja puc anar amb garrotin.

TERCERILLES

Quan el nostre Arpol va acabar de llegir l'article d'*El Progreso*, que en política, després de lo dit per el *Cu-Cut*, es de lo més brut que hem llegit, se va deturar un xic meditatiu al veure la firma: *Rosario de Acuña y Villanueva*.

Quin nom més llarg y sonor! Però, el nostre Arpol, aimant com ningú de les coses arrodonides, digué:

—Trobo que hi falta... «y Geltrú».

Encara una anècdota sobre el seti y defensa de l'Hospital Clínic.

Després de mitja hora de fer tot lo possible pera que tingués l'Hospital una bona entrada, uns quants estudiants se dirigiren al telèfon.

—Centre... Govern Civil.

Amb tota la diligència d'un dia de bullangues, el Govern Civil respon:

—Qui demana?

—Es el Govern Civil?

—Sí,
—Està el Governador?
—Es el que's troba a l'aparell.

—Doncs, nosaltres som els estudiants que estem setiats a l'Hospital.

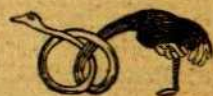
—Bé, què voten?

—Senzillament, que 'ns envii municions, perque les hem acabades.

Sembla un tros d'*Els Tres Mosqueters*, veritat?

A *La Tribuna* tenen administrador nou, però aixís com l'altre, el senyor Soldevila era un home prosaïc y metodisat, aquest nou es un administrador com cal al periòdic dels que parlen en castellà. Y que lluita perque la terra sigui un jardí regat per les aigües del Balira. Aquest administrador se diu Julià y es poeta. Y a que no endevinen com s'anomena el llibre ont està recollida la seva inspiració? Apal! Meditin, pensin... No hi cauen? Vensuts? Doncs, se titula el llibre: *Flors y trompades*.

Se torna a parlar de l'Ors. No s'en extranyin. Aquí se parla den Marial, den Pic, de Mossèn Pollastre, de l'Alfonsa, de l'Andreu, den Cambó o den Vinaixa, però de l'Ors ne parlen uns quants cada trimestre. Are *La Publicidad* el va acusar de manca d'originalitat, després de sis anys de sentir dir que l'Ors es massa original y que per serho que'l llegeixi qui vulgui. Això ha portat el que algú se preocupés de les idees de l'Ors.

—Es un catòlic —deia un.

—Es un guapo —responia un altre.

En Pinilla hauria insinuat:

—Senyors: Me sembla qu'es un catòlic-pagà, un catòlic del Renaixement.

La setmana passada, publicà un article sobre les fonts y les estatuës decoradores de ciutat. A Barcelona, hi posava una estatua a cada plassa. Venus, nueses, cossos amb l'ingènua impuresa del desnú clàssic, etcètera, etc.

—Y un catòlic com ell, no demana cap imatge religiosa? Es un pagà.

—Si que la demana. Colocaria una verge no sé ont.

El consensut de que l'Ors no es catòlic, sinó pagà, contestà:

—Sí, però la posaria núa.

Potins barce- lonins

La nostra amiga D.ª Pauleta Pamies, amb motiu de la proximitat de l'obertura de la nova temporada del Liceu, s'ha fet amb cinc xamoses donzelles pera que la fassin quedar bé. Aquestes cinc donzelles debutaren amb l'«Aida» que's representà en honra y gloria de la Sereníssima senyora infanta donya Pau de Borbón y de la seva filla.

En Calvet, en Basseda, aquell gras de les ulleres y altres *tenorios* de la nostra bona societat, se menjaren amb els ulls a les debutantes.

Al arribar al entreacte se lleansaren tots ells al escenari y se ficaren depressa y corrents en els quartos reservats a les sacerdotises de Tepsicore.

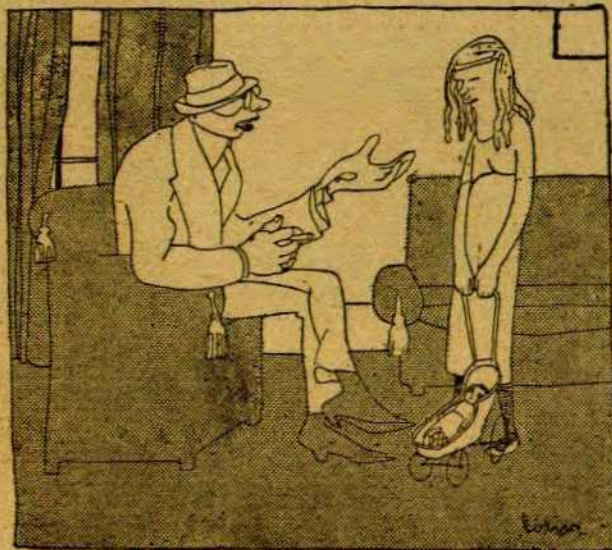
Un bon amic nostre, en Pous dels fonògrafs per dirho tot, se trobava allí dintre y se vegé sorprès per aquella irupció de *corridos*. Més sorprès encara quedà al veure com en Perico Calvet y en Basseda repartien monedes de plata entre les dansarines.

—Què feu? —digué.

—Sembrar —respongué en Calvet.

—Y qui sembra cull —afermà en Basseda.

Fa uns quants dies se uniren en eternal llas don Pompeyo Godó y la Srta. Concepció Orpí. Un capellà, Mossèn Piera, els feu uns versos senzillament deliciosos, dels que no podem deixar de copiarne alguns fragments.

UN CONSOL

—Què tens maca?

—Volen que deixi les nines perque tinc de fer la comunió.

—Aixó rai, ja'n tindràs quan seràs casada.

Parla de la noia, y diu:

Un clavell enamora
un clavell del riu Nola,
un clavell de tola
del esqueix den Godó.
Molt bó!

El bon prebere segueix endevant dient:

Com flors que no's panselxen
ab l'or de la llassada,
ni ab lo bes, com de fada,
que's dona'l sagament.
Tot f'ulntse s'e-guarden
en son tel de b'ancura,
tant gemada y tant pura...!
¡Quin embadaliment!

Però la bona es al final; vegin:

Que sigui d'ell vanguardia,
com ho es de la premsa,
son diari, que avensa
lo progrés mundial.

Perfecte.

El nuvi deia: aquets versos son tant bons com els den Verdaguer y encara s'entenen menos.

Nosaltres creiem que lo millor que podria fer el poeta capellà fóra enviarlos a uns jocs florals dels que fos mantenedor en Frederic Rahola. Premi segur.

El vespre que l'Infanta va anar al palau terrissenc de l'Orfeó Català, tota la concurrencia, que per cert era molt lluida, se precipità cap al vestibul y escala, aixís que va saber que l'augusta persona arribava. Aleshores... aleshores s'en sentí una de bona, com passa sempre que's nostres *mondains* se presenten en llibertat. Una senyora, per cert contigudissima y que es mestressa d'una casa de la Rambla, llogada de *dalt a baix* per un gran establiment, va deixar anar aquesta perla, que aquí els oferim. Com que feia mala nit y passava vent, ella tot *arropantse* va dir, amb mitja rialleta, a una amiga y ben alt perque no's perdés: *A ver, a ver si nos encostiparemos!*

Al carrer de Fernando hi han exposats al aparador de càn *Napoleón*, les fotografies de varies parelles d'aristocràtics nuvis, preses, al menys ho sembla per la vestimenta, el mateix dia de la boda. Vagin a veureles que's agradaràn. N'hi han uns qu'estàn que parlen. Ella coberta amb el vel, de peu y somrient y al demunt té el seu *sanyó* de busto. En *Napoleón* va tenir una pensada y al marge de la placa que's requadra hi ha pintat, al costat de la nuvia s'enten, tot de floretes simbòliques d'aquelles que ail se panselxen tant aviat! An ell no li ha posat rès y, vaja, no troben que també li haurien tingut de posar alguna cosa?

En el mateix aparador hi ha el d'uns altres nuvis y allí si que'l gran artista s'ha lluit!

Els estan assentats, mirant cap al fons d'una galeria y tenen una cortinassa fosca que's fa de dossier y que cap a l'esquerra del quadro ve arrebossada fent plec y descobrint, mai dirien què? El *chalet* dels sogres del nuvi! An el pare del minyó sembla que li ha agradat tant la pensada, que'n fa fer una reducció, posant per comtes del *chalet* uns magatzems de bótes que hi ha al camí del cementiri vell y unes lletres que diuen: *Felicitat a V. las Pascuas de Navidad, el Ta-bernero*, y el farà repartir a tots els amics.

ALTRE vegada el cèlebre pintor, senyor Pius, ofereix a' nostre distingit y estimat públic una prova del seu enginy, de la seva trassa y de sa gran sinceritat artística, doant a conèixer als nostres distingits compradors, una serie de maneres de ser de l'amor, en els temps que are correm, despullant als intèrpretes de la seva pensada de tota banal vestidura y de tot gestic que pogués amagar lo que els sentits frueixen o demanen.

En el retaule que davant' dels ulls té la nostra clientela, apareix primerament y en la part superior, l'imatge del temps, amb el seu rellotge de sorra, que com es sapigut es la vera representació de l'eternitat; perque un cop ha baixat l'arena que hi ha en la part superior, el temps s'entera de l'hora que es, el tomba y diu: giremlo y tornemhi.

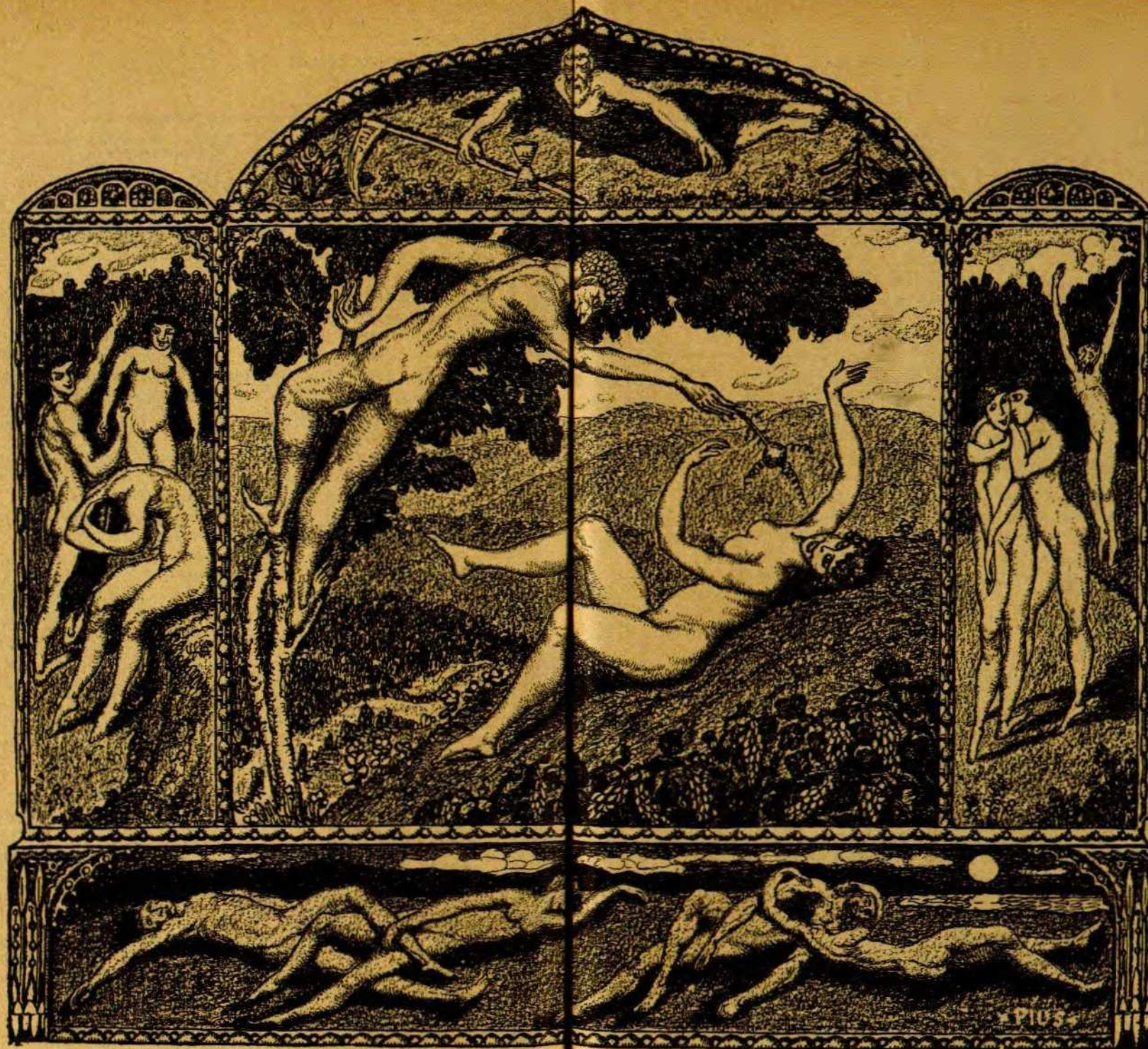
L'imatge central y de més importància, representa el cambi que s'ha verificat en les qüestions amoroses de molts anys a n'aquesta banda; ja no es Eva qui temta al seu marit per ferlo caure en el pecat original; la dona convensuda de ser, com es, capsa tancada de tots els plaers de la terra, no vol cansarse, y espera, ajeguda, a que'l varó culli les pomes d'or que han d'apaibagar la seva set de vanitats cristallines en vestidures, joiells, capells, sabates y cotxes de dos caballs. Per la seva set d'amor, que senten igualment les dones que'ls homes, la dona se refia de que sempre queda una poma per la set.

El quadro de la esquerra del espectador, representa a un germà que ofereix a un amic, de tota la vida, el virginal còs de la seva germana, cosa que no gosa acceptar aquell, influit per la moral antiga y desconexedor dels decadents anglesos y del amic Riquer.

El quadro superior, dreta del espectador, representa la desesperació del dit jove al veure que la germana del seu amic—a qui ell estimava—veientse menyspreuada s'ha lligat als brassos de la cambrera, deixantlo a n'ell a la lluna de Valencia.

Finalment la part inferior del retaule, que s'ha de confessar es la més decididament immoral, ens mostra dos parelles d'aimants després dels gloriosos combats d'amor; uns encare no prou assadollats de mútua estimació, mentres reposen, s'exciten; qui amb les mans qui amb les cames. Els altres ja lassos reposen de les seves fadigues en brasos l'un de l'altre; ell encreua les cames y'allarga el braç d'una manera defensiva, ella comta amb voluptuositat els traps, traps, del cor d'ell, que li semblen promeses pera el demà, quan el sol que tot just ix, lluesca esplendorós en el blau cel.

No's pot negar que'l present retaule es una cosa verament representativa.

Retaule de com, fins a l'amor, els temps varién

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor del PAPITU)

Diumenge 19.—Brillant mitin, al matí, a la Sala Imperial, pera protestar del atropell de les notaries. A la sortida, té lloc la primera audició, en aquesta temporada dels *Segadors*. Els hereus del malaguanyat Pelaez, can-

ten a chor el *Batre*, amb una de garrotades que espanten.—A la nit, nova aparició, en l'*Eden*, del impalpable corrido, *item mas*, gastador, Badoet Andreu, conegut vulgarment, per en *Pastilletes*. Les *madames*, sacerdotses del Temple de Venus-Ripoll, el saluden, l'abassen, el petonejen... Y ell, somriu, somriu, sempre...—Gran gala en el Liceu y gran bufada als cantaires, de l'*Aida*. Es lo que deia un filarmònic que se'n havia fet deu

pessetes per sentir *La Corte de Faraón*, den Verdi:—«Per aquet preu, l'empresa tenia que donar *Aida... y vuelta!*...»

Dilluns 20.—Gran recepció en el Círcol Artístic a la que assisteixen les Infantes. La levita del guapo pintor Casas Abarca, irreprotxable. Na Marguerida Xirgu, elegantíssima y espiritual. En Marià de Larra, vessant gràcia per arrèu. En Granados de levita y faritzau, respecte al barret de copa. Molta dona guapa.—L'André Morelli, se'ns presentà al *Lyon*, vestida tota de blanc. Li preguntem de quina classe de roba es el seu abric y obrint la boqueta, ensenyant aquell tresor de dentetes, ens diu volguent parlar en castellà: Es de... *terchopelo*. Moníssima, moníssima, digna de menjarse tres confiteries!

Dimars 21.—En el seu auto, vestida meravellósament, essent l'admiració de tots els mortals, passa per les Rambles, nostra alabada Isabel Llorac. El noi Planàs, li fa una barretada.—Per conducte del agradable noctambul, Papitu Camps, ens enterem que ha tornat de Sabadell, ont havia sigut seqüestrat persis senyores, l'incommensurable pollo. Eduart Buxaderes.—*La Veu*, publica a *plaza partida*, el discurs den *Xenius* a Girona y *Il Fouco*, den D'Annunzio, per demostrar que Santa Maria de Paredes de la Salutte, res té que veure amb un plagi. En D'Annunzio, aquesta vegada, ha servit d'annunzio, de propaganda, a n'el glosador.—El diminut pianista Lliurat, publica en *La Vanguardia*, un article sobre Bach, que comensa aixís: «*Hoy nos amenaza un gran acontecimiento.*» Senyor Lliurat, ni que'l pobre gran Sebastià, presidís una comissió del Ajuntament!—S'en recorden, d'aquella picanta beutat, que's diu Conxita Irrèis?... Si?... Doncs, l'altre nit, varem tenir el plaer de saludarla.—L'amic Vives Pastor (a) *Kayyam*, engroixeix tant, que'ls seus amics, tornen a noménarlo el *Bisbe*. El seu company Benet, quan el veu, se torna boig d'alegria.—En Jori, estrena barret de matxitxa y per fer joc, presumeix, amb un fantàstic bastó mexicà.—Els cartells del Tivoli, anuncien la reaparició de la simpàtica gitana Dora y per aquets escenaris corren en venda, els rics trajos qu'en vida va portar la malaguanyada, Lolita Ibañez.—El xiroi Leopoldo, del *Lyon*, s'aplica tant, en el difícil art de l'armònica, que no dubtem que avans de dos mesos podrà donar un concert en el Liceu.

Dimercres 22.—Ha arribat fins a nosaltres, el rumor de que la Teresina y la Carmeta, feien dentetes a la seva inseparable amiga, l'Angeleta carnicera, ja que ella no ha sortit en l'auca del PAPITU. La noia està molt intrigada, doncs considera que té tants mèrits per sortirhi com les seves amigues. L'oblit, per nostra part es imperdonable. Si pot esser, que'ns perdonin, ella y en Marsans. Y a propòsit de l'auca: l'altre tarda, varem trovar per la Rambla,

a la simpatiquíssima Teresita Sunyé, saben que'ns va dir?... Doncs, tal com pinta: *A mi me l'han dibuixat molt gros, però consti que'l tinc molt ben fet.* No ho dubtem gens ni mica, escultural barcelonina.—L'*Artemisa*, debut amb èxit a la *Buena Sombra*. Ole ya!

Dijous 23.—Després d'alguns mesos d'ausència, torna a esser entre nosaltres l'hermosa Julia, l'*Aragonesa*. La varem trobar a la *Terrase*, elegantment vestida per cert, com es cert també que anava acompanyada del seu adorat *Pepe* Torres Gener, a qui acompanyaven el *decano* Prats, l'espiritual Julià y el popular *Ferro*. La Julia, amb la que'ns uneix molt bona amistat y que sentírem perdre, ens va donar notícies dels ausents Josepet Linares y del *Catite*, que son a Amèrica, aixís com ens digué també que s'ha construït, prop d'Alcañiz, una magnífica finca de recreu. En secret, ens digué la Julia, lo següent: *yo creo que esos que hacen el PAPITU, son los de la Liga.* Justos!, no més falta afegirhi que son de la *Lliga... cama*.—*Colorets y Nieves*, billetaire, prenen thè en el Continental. Maul—En el mateix lloc, admirem la carona de la Pepita Conde, l'incomparable cercadora de pusses, que are canta en el *Moulin Rouge*; a la *Miarka*, no tant trista com la darrera setmana y a la romàntica *Lydia*, *ultra chic*.—En l'*Eden*, donem una forta abraçada a ne'n *Pepe* Cobian, el gran *Pepusol* y una encaixada de mà al actor *Pepe* Altonso. En el mateix antro de perdició, el poeta cubano Veiga, després de dir a la *Blonde*, que *Praxiteles era un guanaio pues no supo copiar tu cuello*, ens recita un sonet dedicat *A un exputo de sangre!* Nosaltres invoquem a n'en *Bufanuvols*, president del *Fomento de la Tuberculosis*.

Divendres 24.—L'Anita Sunyent y el bilbaí Carri-les, tornen a fer les paus. En Fernanditu Dessy, estre na unes corbates que fan fredat y en Lluïset Turull, llueix un impermeable verdós que sembla la funda d'un violoncello.—En la Casa d'Amèrica, regositjada lectura del drama «*La herencia misteriosa*». Assisteixen a la lectura, en Sañudo Autrà, en Periquet, en Jori, y na Carme Karr.—La bonica *Lina de Namias*, s'ha fet fer uns sombreros y unes bruses, que seràn celebrats per tothom que tingui gust. Aquesta qualitat, unida a la del seu bon caràcter, la converteixen en un esser ideal. Visca Italia!—A la nit, se representa en el *Lyon*, *El bobamrdeig de Tripoli*, sino que aquesta vegada era una turca qui bombardejava. Per una mica més, anem tots a la casa de socors, inclús la xamosa tiple Duràn, del Soriano, els seus empressaris, Mario y Bergés, els actors *Pepe* Vinyes y Armengod y el mestre Vivas, qu'eren potencies neutrals, en aquesta trifolga.

Dissabte 25.—Saludem, en un tranvía, a n'en Juanitu de Sicart, que gasta una salut qu'espanta.—Amb greu dolor anunciem als nostres amics, que a comensament d'any ens deixen, doncs han sigut contractades a Viena, Hamburg y París, les hermoses ballarines catalanes, María y Paquita Mas, conegudes en el món de la ballaruga, per les *Malaguitas*. Porten rics trajes y com que ballen bé, no dubtin qu'obtindran gran èxit. Els seus adoradors, no saben què fer, ni a quin sant encomanarse. Amb motiu d'aquesta partida, l'estornell de la Rosita Vinyes, del Soriano, passa un gran disgust, malgrat haver estrenat un abric que la fa semblar, de cos, a la Rosario Pino, que es una de les

dones més ben tallades, que hem conegut.—El nostre Calendari, s'apropa, amics nostres, y hi surt tothom conegut y per conèixer. No trigarà.

De la beguda

BARCELONA no es una ciutat de bebedors. L'home que ha viatjat una mica y arriba a una població, s'adona desseguida del grau en que els seus habitants cultiven el delitós vici que inventà, segons les sagrades escriptures, el nostre pare Noè y portà al seu més alt refinament, segons la historia profana, el voluptuós poeta Anacreó, fill del mateix Dyonisos. Quan s'arriba a una ciutat de bebedors, tant sols l'alè del aire encomana desseguida al foraster el desitg de tastar la beguda allí més en bogia. Si es el ví, totes les cares que passen son vermelles y tots els nassos a dues tintes; si es el genre amargant, tots els ulls son envidriats y peresosos; si es la diurètica cervesa, totes les cames semblen de plom. Però per molt que s'hagi viatjat, mai ningú ha pogut fer l'observació d'un poble que no més begui xampany. Figureuvos vosaltres, homes corrits, gent de món que, qui més qui menys haveu fet destapar ampelles d'aquest sagrat ví que'l seu mateix inventor no coneixeria, vosaltres que sabeu com se posen les dones quan arriben a la tercera copa y els homes quan comensen la tercera ampolla; figureuvos quina delícia fora entrar un foraster en una ciutat y trobarse amb que tothom s'ha posat la mellor roba per tenir el gust de treuresela de pessa en pessa, elegantment, a la plassa pública, tot parlant apassionadament, dient coses extraordinaries, fent acompassades cabrioles, ballant al sò d'una música interior.

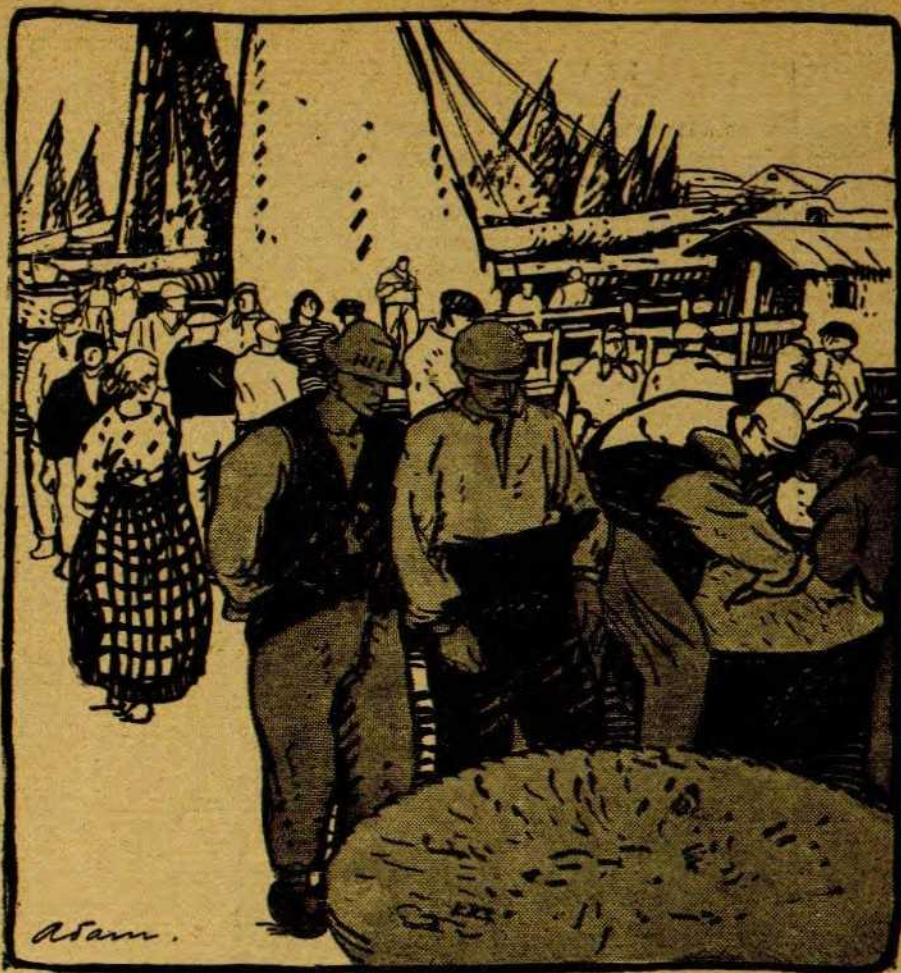
Barcelona, com hem dit per comensar, es una ciutat que no beu. Es una desgracia que siguem un poble tant morigerat. Si voleu veure gent que estigui presa del deliri dionisiac, no'ns queda altre remei que proveïrnos d'elements pecuniaris y convidar als amics a un sopà de picants o descendir fins als baixos fons aont els ubriagaments tenen la tristesa del ví de quinze. Seria curiós veure quina mena d'ubriagament agafa el poble barceloní si prengué la beguda com a vici indispensable. Perque nosaltres que, naturalment som en temperatura una mitjanfa,—ni frets com el nort ni ardents com els andalusos,—ens les enfilariem probablement per la filosofia, per la política y per la nota sentimental.

En els paissos de la cervesa, la beguda es un específic que desglassa el cervell y conduceix a la llorda erudició y desseguida a la sòn bondadosa, un home

alt y gròs com un sant Pau, que té sis platets sobre la taula, se preocupa ja dels secrets de la política internacional y de la exacta posició que deu ocupar en el mar un barco que'l dia tal ha sortit de Filadelfia y corre a tantes milles per hora; quan els platets ja han pujat a vintiquatre, la són el vens, cau com un moltó... y demana encare ví d'Espanya.

Quina diferencia amb els bebedors del país dels *chopitos* y de la *casalla*. Allí les borratxeres son valentes y sorolloses; el que les agafa per posarse a la boca totes les coses del món, converteix les esses en xistos, explica la seva historia y convida a tots els seus semblants; però el que se les empen per declarar la població en estat de guerra, acaba per comunicar a tots els seus companys el desitg de declarar-se únics ciutadans del món.

Si aquí agafessim la costum general de beure, se faria solidaritat diària, s'acabaríen tots els perills polítics y a Madrid dirien que som uns bons xicots. Are, per morigerats, hem de passar per rebècs.

—Qu'heu pescat?
—Ja ho veus, res, menudall, peix de pobre.
—Enl encare no es passat.

Teatres y Concerts

Fora de «La Casta Susana» res de nou ens han donat en els teatres durant la setmana que acaba de morir (d. e. p.). El crític, al moment de comensar a parlar de «La Casta Susana» deu fer una previa advertència; es aquesta que perque ell trovés gust en una opereta, en el temps que are correm, tindria ella d'esser cosa molt però molt bona, donces ja està empipat de tant *Conde de Luxemburg*, de tants *Molins de Vent*, de tantes *Viudes Alegres y Princeses del Dollar*.

Això de la opereta, en la època actual, ve a ser sempre lo mateix, vals que te crío y aguantat tant tort com puguís. «La Casta Susana» no desmenteix lo que exposem y es senzillament això: un vals que ja coneixem y un seguit d'escenes còmiques que coneixem aixís mateix.

La ventatja es que'ls actors que representaren la

cosa al teatre de Novetats no se sabien els papers y la que se'l sabia o sigui la mai prou alabada senyoreta Martí, té gracia, té talent, té taules, té lo que vulguin, però veu nó, de cap manera.

En Calvo s'ha tirat de cap an els drames de l'Echeagaray y s'ha de regonèixer que ho fa d'allò més be. En Biel Cañado l'altre dia plorava com una Magdalena sentintli «El gran Galeoto».

Y are que diem den Calvo, pròximament estrenarà la nova comedia del dramaturg castellà don Jascinto Benavente, (*Jascinto Ven y Ven*, segons diu en Moraguetes), l'autor assistirà a l'estrena y per que la nostra ciutat no sigui menos que la de Madrid, aixís com allí representà *Don Juan Tenorio*, aquí ens farà el *Conde de Luxemburgo*.

En la funció que anunciem dirigirà la orquestra el mestre Pahissa, en Moraguetes farà de Príncep Bassili, el Cav. Peipoc de pintor y l'Arpol, en Moni y en Letta de testimonis de la boda. Se trevalla perque prenguin part en la representació, la Pauleta, la Raquel y la senyora Morera.

La Srta. Isabel Llorac patrocinarà la festa.

TAINÉ.

Le memories d'un "corrido"

III

O feia un minut que'ns havíem assentat, quan un cop de timbre feia de nou corre al groom cap al curato de don Arturo. La cuinera el va seguir y al cap d'un instant, va tornar el groom dientme: *El señorito dice que tenga la bondad de pasar.* El segueixo, obra una porta, me fa entrar y me trovo, a les fosques, en un lloc que feia una brava sofocant de *whisky*, cigarrillo egipci y bocassa. Una veu ronca me crida: «entri, entri, Fulano. Txec! s'encenen unes bombilles y'm veig a don Arturo ficat al llit, amb la cara desencaxada y fent una ganyota per esquivar la llum de les làmpares. Despentinat y molt més calvo de lo que'm pensava. Me va allargar la mà molt amable, mentres amb l'altre bras s'estirava fent cruixir les articulacions. «Segui, segui» me va dir. Miro entorn meu y'm vaig quedar perplexe. Totes les cadires, la *chaise-longue* y el *pouff* estaven ocupats; sobre l'una, hi havia roba matxucada, sobre l'altre un frac y al demunt un pilot de llibres a punt de caure y un rellotje, aquell dels *porte bonheurs*. Sobre la *chaise-longue*, el meu paraigües que havia fet un bassal al escorres y quatre o cinc paquets de can Morell y per demunt dels altres, americanes, ermites tirades d'aquí per allà, corbates y *Noticieros*.

El llit era ample y baix, mitg desfet y amb un edredón de satí vermell que penjava. Tot l'istil del quarto era *arabe*, plè de mitges llunes y lletres que res lligava amb els mobles. Un secreter anglès, de caoba fosca, portava al demunt boquilles y varis parells de botes. Al capsal del llit hi havia tres bombilles, una vermella y les altres dues verdes. Devant del balcó, uns pantalons estirats plans a terra y molt ben plegats amb uns quants tomos de l'Il·lustració francesa y un diccionari, repartits al demunt, fent de pesos. Per les parets, tot de fotografies de dones; una pipa alemanya amb borles, un mirall de *Venecia* amb marc de mirall gravat, y prop del llit, y mitg amagada per les cortines, una pica d'aigua beneita petita y un set d'oros, que tot just sortia per entre la paret y la pica.

Don Arturo, anava prenent el tè a glops y campexano me va dir: «Dispenxi, soc un desordenat y aquest ximple (senyalant al groom) un gandull, segui, aquí! (acostantme els peus del llit). M'hi vaig assentar y don Arturo va prosseguir:

—Quina hora es?—Dos quarts de sis! va contestar el groom.—Don Arturo (furiós) però, burro f...t, no sàbies que avui tenia hora donada a les tres?—El

groom: ¡.....!—Don Arturo: Home, m'agrada, carail no, si no contestis! (Don Arturo, després ho vaig veure, parlava sempre en castellà al groom, menos quan s'enfadava.)—*Aprisa, arrégla-me el tub!*—El criat va esquivarse y ell tombantse y veient que jo feia gesto d'anarmen; no s'en vagi, esperim que sortirem junts!—Poden contar jo si fruí! Assentat al *petit levas* del rei dels *corridos*!—Agafi això, mentrestant, va afegir allargantme un tomo den Bourget titolat *Meusonges*; m'han dit qu'es bonic. No l'he tallat encara perquè ara acabo això (ensenyantme un tomo de *La taberna de la sangre*) que tenia a sota del coixí.—Vaig agafar el llibre y Don Arturo va saltar del llit. Portava un *pyjama* de seda groc amb ratlles de color cafè y *topos* taronja y negre.—Amb permís, va dirme, es qüestió de cinc minuts!—y aquí va comensar a tossir tot anantsen cap al lavabo, que's veia per una porteta petita entreoberta que va tancar darrera seu.

Vaig mitg fullegar el llibre mentres don Arturo continuava tossint y gargallejant, fent gran soroll d'aigua y renyant al groom.

Per fer temps, vaig comensar a passar en revista els retrats de dones. *Amigo!* allò era un home de sort! Quina *salida* devia haver tingut y tenia aquell *Lovelace!*—Demanin, n'hi havia de totes menes y de totes mides, y amb tots els trajos, desde... el d'Eva,

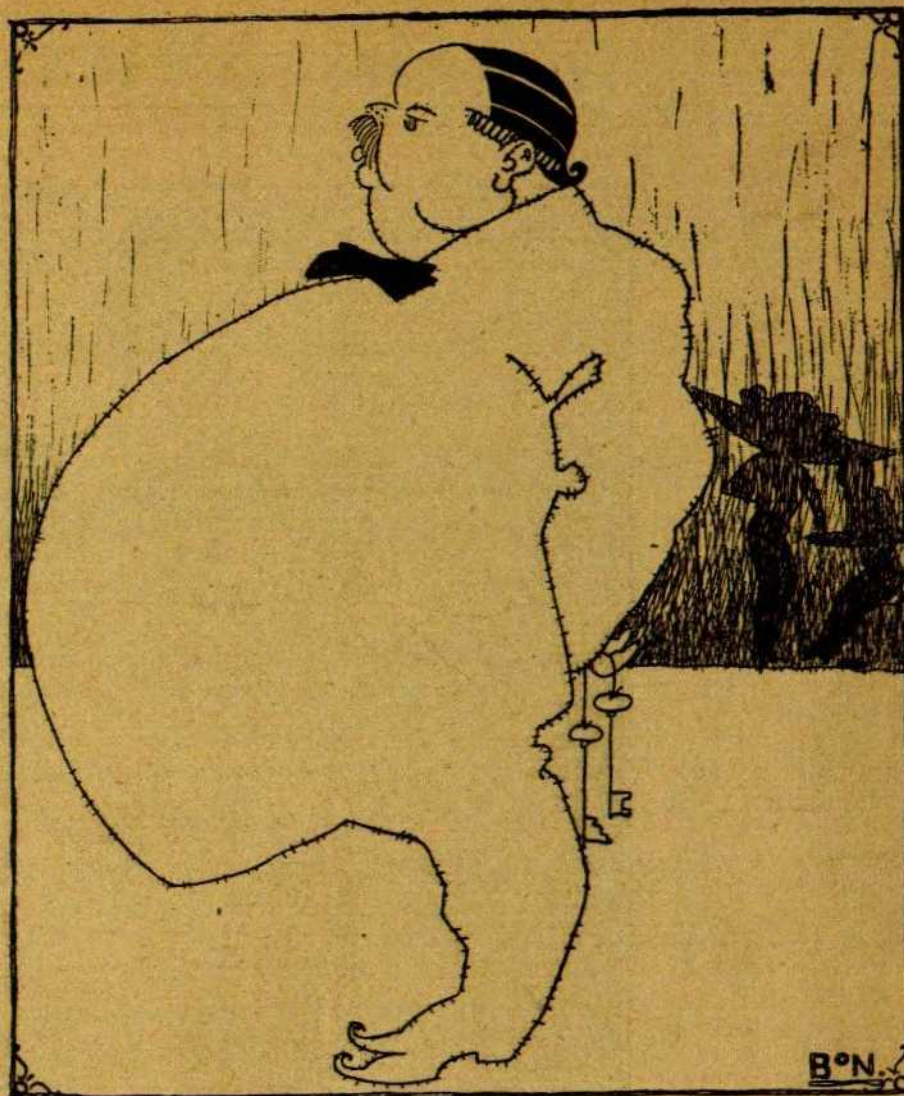

—Primer el bany, després rentarse les dents, la pentinadora, la manicura... La netedat es mitja vida.

avans d'allò de la fruita, fins al de la ballarina, de la coupletista y de la gran senyora. Y quines dedicatòries, vàlgam Deu! En rus, en italià, en francès, en andalus, què sé jol en fi: se veia ben clar que an aquell mimat de la fortuna, l'havien estimat en totes les llengües de la creació!

Una xicotassa vestida amb el trajo de *Bersagliere* del «Excelsior», li deia amb un rasquejat de sargento furriel: *sempre tua ànima bella! caresse baccioni è follia!* y firmava *Olga Fratini, Barcellona, Maggio 1889*. Una andalusa, amb cada ull com un tinter y amb manton de Manila, retratada sobre un fondo d'Alhambra y amb una guitarra, havia posat, amb tinta vermella: *Ar má gorfo, tu simpática que tadora La Concha, y una francesa, de nas arreman-gat, amb trajo de gommeuse, fent el grand écart y traient la llengua posava: A son Tutur chéri, en souvenir de sa crotte en sucre Nina de Réville Barcelone le 69 Mars 1893.*

(Continuarà)

En Jaume de l'Eden

La solució

PARLAVEN en una de les penyes del Ateneu, de la crítica situació en que's trovaràn els regidors sortints, devant dels seus amics, després de les coses y cosasses que sobre d'ells s'han fet corre y que alguna cosa de veritat deuen tenir, perque quan el riu brama aigua porta.

Un regidor que hi era present y que's caracterisa per no riure mai, ni estar mai serio, sino que porta enganxada a sota'l nàs una rialleta que esvera al que no'l coneix, troba la solució y la dona com segueix:

—Tu —digué, dirigintse a un dels companys— com qu'ets el més amic, quan jo arribi t'adelantaràs, me posaràs la ma a l'espatlla y tot donantme copets diràs:

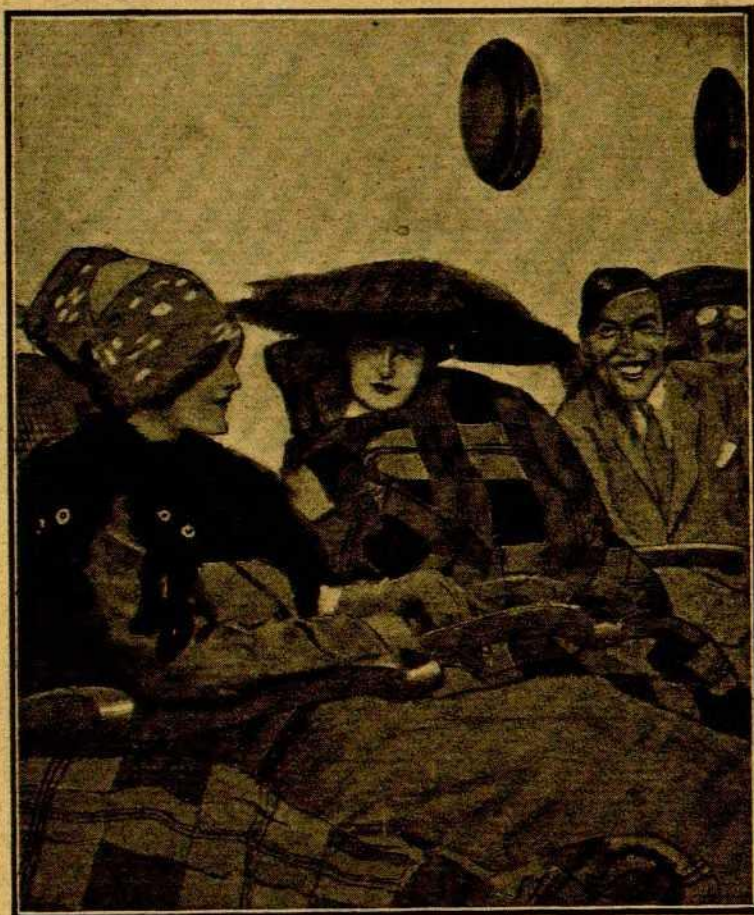
— Be, home, bel Mira lo passat, passat.

An en Jaume del Eden

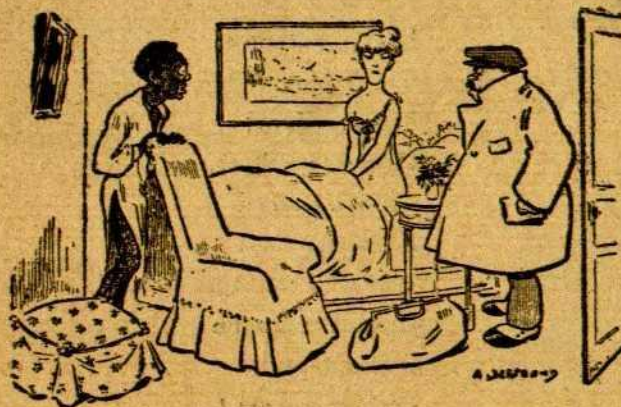
Jaume, pataume,
Cul de simbomba
Panxa rodona,
Clenxes insòlites,
Gran *regisseur*.
La nostra Casa
Ton nom consagra
Donant ta imatge
D'aire de gall
¡Pújem a cavall!

L'HUMOR EXTRANGER

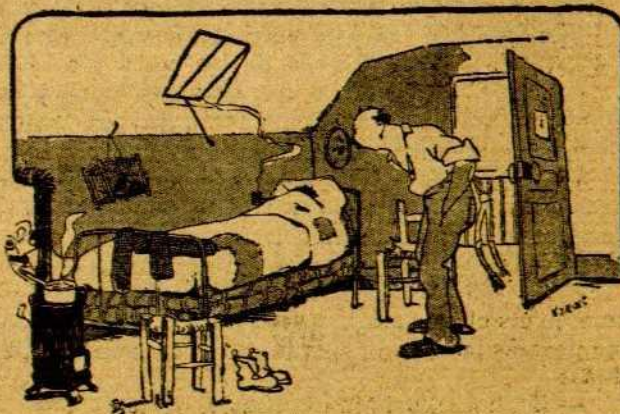
PRINCESES DEL DOLLAR

—El meu papà ha anat a París y ha comprat un Rubens.
—De quants cavalls?

FRANQUESA

El marit (entrant):—Fes el favor de dirme qui es aquest home!
La senyora:—No vull amagarte res: es un negre.

—Llévat desseguial
—He dormit massa; descanso.

Passeig de Gracia, 18

BASTIDA

Carrer de la Canuda, 7

REGALO UN AUTOMOVIL ALS MEUS CLIENTS

Berlina de luxe, ultim modelo de les millors marques. — En abdós cases s'entregarà un bitllet per cada 5 PESSETES de gasto en els que dona els detalls del sorteig amb la loteria de Madrid.

CAMISERIA - CORBATERIA - GENEROS DE PUNT

UNICA CASA QUE AMB PREUS INCOMPARABLES SERVEIX ELS ARTICLES DE GRAN CHIC DE PARIS Y LONDRES

ESPECIALITATS DE LA CASA:

100.000 parells guants inglesos a . . .	1'95 Ptes.	Pantalons cheviot girats de baix . . .	11'95 Ptas.
100.000 Bufandes llana gran chic. . .	1'65 .	Trajes punt inglés a	5'50 .
100.000 corbates pales grans tot seda .	1'65 .	Impermeables inglesos a	35'00 .
Ermilles panyet llis gran fantasia . . .	4'95 .	Gorres ingleses	5'00 .

Hores de despaig de 9 del mati a 7 ¹/₄ del vespre.

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL

MIRET

Remedio Segurísimo

PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

Máquinas para cosir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d'Escuder. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendre. Hi ha per vendre 1 de guants Singer, 1 Cornell, 1 cilíndrica, varies de fer mitges de tots els números. Se compren màquines de calats, seda y cotó.

J. VIVES. Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ

DE MÁQUINAS Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria para los Arts Gráficas

FRANCISCO MARINÉ

Córcega, 356. - GRACIA

Malalties de la dona

Dr. Farré Pijoan
BALMES, 13, 1.er
de 4 a 5

—Y còm te va el nou amic?

—Molt bé, amb tot y ser vell, ja m'ha fet dos cases y una criatura.